

stk. 4. En foreløbig opgørelse fra Udlændingestyrelsen viser, at Udlændingestyrelsen i 2001 registrerede 1.851 ansøgninger. Udlændingestyrelsen registrerer imidlertid ikke ansøgninger, der afvises på danske repræsentationer i udlandet i medfør af udlændingelovens § 46 b, stk. 2, under henvisning til manglende oplysninger om ansøgerens tilknytning til Danmark.

Som nævnt ovenfor skal der fremover alene gives opholdstilladelse til asylansøgere, der efter internationale konventioner har krav på beskyttelse i Danmark.

Ingen af de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, forpligter til at give udlændinge mulighed for at ansøge om og opnå asyl fra en dansk diplomatisk eller konsular repræsentation i udlandet.

Det foreslås på denne baggrund, at udlændingelovens § 7, stk. 4, ophæves.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2.

2.4. Afvisning af asylansøgere til sikre tredjelande

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48 a kan udlændingemyndighederne – uden at realitetsbehandle asylansøgningen – afvise en asylansøger, der indrejser i Danmark via et sikkert tredjeland. Det er efter de gældende regler en betingelse for afvisningen, at udlændingen er indrejst uden fornødent pas eller visum. Det bemærkes i den forbindelse, at en udlænding med indrejseforbud ikke kan indrejse i Danmark uden visum. Der kan endvidere ske afvisning til et sikkert tredjeland, hvis der er tale om en asylansøger, der er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen.

Det bemærkes i øvrigt, at det i lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001 om ændring af udlændingeloven (Initiativer mod terrorisme m.v. – opfølgning på FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme) bl.a. foreslås, at en asylansøger herudover også skal kunne afvises til et sikkert tredjeland, hvis hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at asylansøgeren ikke bør have ophold her i landet.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48 a, stk. 2, 2. pkt., må asylansøgeren ikke udsendes til et land, hvor der er risiko for forfølgelse af de grunde, der er nævnt i artikel 1 A i flygtningekonventionen, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. Udsendelse kan således alene ske til sikre tredjelande.

Det fremgår af forarbejderne til den bestemmelse, hvorved muligheden for afvisning af asylansøgere til sikre tredjelande blev indsat i udlændingeloven, jf.

lovforslag nr. L 4 af 7. oktober 1986 om ændring af udlændingeloven (jf. Folketingstidende 1986-87, tillæg A, sp. 13), at afvisning ikke vil kunne ske, såfremt den pågældende herved udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse som nævnt i flygtningekonventionen, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Hovedtanken hermed har været, at afvisning skal kunne ske, hvis en asylansøger indrejser i Danmark fra et land, hvor den pågældende befinder sig i en faktisk trykkesituation.

Det fremgår endvidere af forarbejderne til den bestemmelse, hvorved muligheden for afvisning af asylansøgere blev indsat i udlændingeloven, jf. ændringsforslag til lovforslag nr. L 4 af 7. oktober 1986 om ændring af udlændingeloven (jf. Folketingstidende 1986-87, tillæg B, sp. 147), at beslutningen om afvisning til et sikkert tredjeland ikke er baseret på en individuel vurdering af den enkelte asylansøgers forhold, men på en generel vurdering af asylansøgerens nationalitet og det tredjeland, den pågældende i givet fald vil blive afvist til.

Herved forstås, at der ikke kan ske udsendelse til asylansøgerens hjemland, og at der ved udsendelse af asylansøgeren til et sikkert tredjeland ikke skal foretages en vurdering af den enkelte asylansøgers forhold, men alene af de generelle forhold i det pågældende tredjeland.

Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Efter udlændingelovens § 31, stk. 2, finder bestemmelsen i § 31, stk. 1, tilsvarende anvendelse, såfremt de i den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2, nævnte grunde foreligger. Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

I henhold til udlændingelovens § 31 foretages der en individuel vurdering af, om en udlænding vil blive udsat for en behandling i strid med bestemmelsen, såfremt den pågældende udsendes af Danmark.

Den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48 a er derimod udtryk for et særligt udsendelsesværn i forbindelse med bl.a. afvisning af asylansøgere til sikre tredjelande, som gælder uafhængigt af udlændingelovens § 31. Det ville således savne mening, hvis der i forbindelse med afvisning af en asylansøger